<u>مر.</u>

פו א מיי פיא מהלי פסה"מ הלכה כו: ב מיי שם הלכה כה: פח ג מיי פיצ שם הלכה ז: פט ד ה מיי שם פיא הלכה מי ים

שימה מקובצת

. וגהי גמי. כלומר אי ס״ד אי אפשר למקנה הא איפסלא בהולכה למקנה כבר אלא ש"מ דאפשר למקנה שעשה כבר אלא ש"מ דאפשר למקנה ולחזור ולעשותה. ומימה הלא [השתא איירינן למאן] דאים לייה לא שמיה הולכה, ולעיל הולרכנו לשנויי למאן דאית ליה לא שמיה הולכה דיחזיר לכשר ראשון שנחנה לו וא"כ אין קאמר ונהי נמי (דיחזיר) [דיחזיר] הכשר ויקבלנו אי [ק"ד לא] אפשר למקנה הא איפסלא בהולכה שעשה למקנה הא איפסלא בהולכה שעשה כבר. אדרבה אי אמרת יחזור הכשר יהבלנו ההולכה שעשה כבר כשירה. להיות שתהא כשירה כיון שגומר אומה ברגל והשתא ניחא (דהק') טותה בנצל והשעמו לימנו (דהק) [דה״ק מדקתני יחזיר] לכשר א״כ מוכח בפשיטות דיש לו תקנה בחזרה נחכח בפשיטות זיש טי נתקט בחודה דאפשר לתקנה, (ונהי נמי) דיחזיר הכשר אצל המובח ויקבלנו ויגמור החולכה ברגל לנו דאי ס"ד אי אפשר כו׳ לדן נהי דאיירינו למ״ד לא שמיה ם מים המינו דוקא כשנית כול עד הולכה היינו דוקא כשגמר כולה עד המובח שלא ברגל או ודאי אי אמריען דיחוור הכשר לא (שכיח) [שמעיען] דאפשר לתקנה אבל (הק' ונהי נמ שעשהו ואם עשהו שלא ברגל כי אם שעשה) (חם עשה) שנה ברגג כי חם מקלת ויחזור הכשר מכאן ואילך ויגמור ההולכה ברגל אי ס"ד עשה שלא ברגל רק מקלת הא איפסלא באחנו מקלת ולא יהיה לו מקנה. והא דאמרינן לעיל דיחזיר לכשר שנתנו לו דמשתים נביר יהור נכפר מנחה כו דמשתים דכיון דלא שמיה הולכה דלרין להחזיר לכשר הראשון היינו משום שגמר כל ההולכה שלא ברגל עד לד המוצם (דקאי לה) ור בראי וכשר שהושיטה לו וכוי): אלמא לא אפשר לתקונה. לאו משום דקתני פסול קדייק דא"כ בשמעתין דפליגי (ר' ינאי ור' חייא אי הולכה) [בני ר' וייא ור׳ ינאי בהולכה] שלא ברגל חד אמר כשרה וחד אמר פסולה תפשוט דר׳ ינאי אמר פסולה דבהקומן זוטא בנים לון מחולה משום דבולכם שלא ברגל הוי ומדקאמר פסולה ש"מ א"א למקנה. אלא ודאי דמפסולה ליכא למידה הא, דפסולה משמע אם לא יחזיר הכשר ויתקן, אלא דייק מהא דלמה איצטריך לומר הכא הולכה שלא ברגל פסולה הא אמרה חדא זימנא לעיל דלא שמיה הולכה, אלא ודאי בא להוסיף שפסולה לגמרי דאי אפשר למקנה: הולבה שלא ברגל [מחלוקת ר"ש ורבגן. הך] פלוגמא דהולכה שלא ברגל חלוקה מהא דלעיל בשני ענינים דלעיל רלה לומר כגון שהיה יכול לעשות ברגל כגון ששחטה יחוק מהמזבח ודרכה לעשות ברגל, והד דהכא מיירי בדרכה שלא ברגל יהן יהיטם חיירי בורכם שנם בינגל כגון בהושטה בעלמא ששוחט בלד המובח. ועוד דלעיל אמריי לא שמיה הולכה ומיססל ולריך למזור ולעשוחה, אבל הכא כי אמריי לא שמיה חולכה אבל הכא כי אמריי לא שמיה חולכה אינו לענין דמיפסלא ושיהיה לריך לחזור ולעשותה, אלא לענין דלא מחשבה מיפסלא כה מחשבה (מהר"פ): בהולבה רבתי. ששוחט רחוק מן המובח כ"ע לא פליגי דפסלה בה מחשבה כיון שהוא עושה ברגל. ואי משום דאפשר דשוחט בלד מזבח משום למפטר לשמום כלל מוכח וזורק השתח מיהה כיון ששוחט ברחוק למזבח אי אפשר לבטלה. וכ"ת כי שחט רחוק מן המובח נמי אפשר לבטלה ע"י הושטה (מחבירו) הושטה (מחבירו) ולחבירון וחבירו לחבירו כדאמרינן לעיל הא ליחא דאי עדיד הכי מיחחלא מיון שדרכה ברגל: בי פליגי בחולבה הושרתי. פיי בהושטה כן הוא שיטת הקונטרס, ולא נהירא חדא דהולכה (זאת) זוטרתי [זאת] אינו כהולכה דלמעלה דלעיל ר"ל ברגל והכא ר"ל והיאך מוקמינן פלוגמיה בהולכה ווטרתי. ואע"ג דבסמוד פריד לה מ"מ יש להתמיה מאי ס"ד. לכד נראה לעשות בהושטה ועשה ברגל, ובזו פליגי ר"ש ורבנן רבנן סברי הולכה שלא ברגל כגון זאת שמה הולכה למיפסל בה מחשבה הילכד כי הוליד הולכה שלא ברגל מחלוקת ר"ש ורבגן. יש מפרט פירוט אחר אבל פירוט הקונטרס עיקר: חמאת העוף רפסלה [הזאה] היכי משכחת לה. כיון דמכשיר ר"ש בהולכה שלא ברגל אלא ודאי אפכא מסתברא וחלוי הדבר באפשר לבטלה דרחוק מן המזבח

הולכה זו [אפשר לבטלה] דאי בעי הוה שחיט בלד המובח ולא פסלה בה מחשב׳ אבל שחט קרוב למובח דהולכה מחשב׳ אבל שחט קרוב למובח דהולכה פסלה בה מחשבה ולהכי במטאת העוף פסלה מחשבה בהואה מכי נפיק עד דמטא למובח דלא אפשר לבטל דבר זה אבל לאידך דלא חליא באפשר ולא אפשר אלא הולכה שלא ברגל לא חשיבא והוי כאילו אימעביד אם מומו ומשני דרחמנא מחשבה ₪ זו מלומו ומשני דרחמנא מחשבה ₪ זו

מחשנה שלימה. נרו״ך: אלא חמאת העוף דפסלה בה מחשבה היכי משכחת לה.

מחשבה היכי משכחת לה. אי אמרת בשלמא בהולכה (שלא ברגל) כחו פליגי אבל בזוטרתי דלא אפשר לבטלה פסלה מחשבה משכחת לה מיקמי דתיפוק דם משום דדם הנתון בלואר כנחון בכלי שרח ולא דמי לבעיא דרבי אבין בריש דם חטאת (לקמן דף נב:) דאיבעיא ליה אי לואר ככלי שרת אי לא אבל אי בזוטרתי לא פסלה לר׳ שמעון היכי משכחת לה חבל מכל זריקה דעלמא לא קשיא ליה במן אי מיקמי דליפוק דם מן הכלי לאו כלום הוא ואי בתר דנפק הא מלותו משום איתעביד ליה [דמדמפריש] לו ליה עד דמטא לא אימעביד מצומו לאו אבל בהזאה סד"א דלא לריך מובח מידי דהוה אהואה דפרוכת ובין הבדים דהויא הואה אע"פ שלא ס נגע.לבו הגה"ה:

הדרן עלך כל הובחים

אפשר לתקונה או לא אפשר לתקונה ת"ש יקבל הכשר ונתן לפסול יחזיר לכשר ונהי נמי דיחזור הכשר ויקבלנו אי סלקא דעתך לא אפשר לתקונה איפסלא לה מי סברת דקאי זר גואי לא דקאי זר בראי איתמר אמר עולא אמר ר' יוחנן הולכה שלא ברגל פסולה אלמא אלא אפשר לתקונה איתיביה רב נחמן לעולא יבנשפך מן הכלי על הרצפה ואספו כשר הכא במאי עסקינן כשיצא לחוץ לבראי נפיק לגואי לא עייל במקום מדרון איבעית אימא בגומא ואיבעית אימא בסמיכא ארתני ועוד אדתני [©] ואיכפל תנא לאשמועינן כל הני ועוד אדתני באידך פירקין ינשפך על הרצפה ואספו פסול ליפלוג בדידה במה דברים אמורים כשיצא לחוץ אבל נכנס לפנים פסול תיובתא אתמר הולכה שלא ברגל מחלוקת ר"ש ורבנן בהולכה רבתי דכולי עלמא לא פליגי דפסולה או כי פליגי בהולכה זומרתי מחכו עלה במערכא אלא חמאת העוף דפסולה ב מחשבה לר"ש היכי משכחת לה אי דחשיב עלה מקמי דליפוק דם לא כלום היא ואי בתר דנפק דם איתעבידא וויה מצותו מאי קושיא דלמא מדפריש 🐠 ועד דממא למזבח דהא בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא היה מזה ונהמעה ידו של מזה עד שלא הגיע דם לאויר המזבח מהו וא"ל [יפסולה מ"מ] והזה ונתן בעינן כי אתו רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב אמרי היינו חוכא ובהולכה רבתי לא פליגי והא כי פליגי

בהולכה רבתי פליגי "אלא בהולכה זומרתי

כולי עלמא לא פליגי פסלה יו כי פליגי בהולכה רבתי הוליכו זר והחזירו כהן יי וחזר והוליכו פליגי בה בני רבי חייא ור' ינאי חד אמר כשר וחד אמר כשר וחדלמו מר סבר אפשר לתקונה ומר סבר לא אפשר לתקונה הוליכו כהן והחזירו וחזר והוליכו זר אמר רב שימי בר אשי לדברי המכשיר פסול לדברי הפוסל מכשיר רבא אמר אף לדברי הפוסל יים מעמא דהא צריך לדברי הפוסל ממי מעמא דהא צריך

דהא קתני דו מתני׳ כ׳ שמעון מכשיר בהילוך דלא פסל בה מחשבה בהולכה שלא ברגל ביו ומשום דלאו הולכה היא: בהולנה רבהי כו׳. מסקנא היא למילתיה דקמפרש ואומר דכי פליגי ר"ש ורבנן (בהולכה זוטרתא) [בהולכה זוטרתא פליגי ששחט בלד המובח וזרק דהיינו שלא ברגל אבל בהולכה רבתי דהיינו ברגל לא פליגי. ולקמן מותיב לה ממתניתין דשמעינן מינה דבשוחט נמי 🖦 רחוק מן המזבח מכשיר רבי שמעון מדקתני שאם רלה שוחט בלד המובח חורק: מהכו עליה במערבה. [מחייכו עליה] דהאי שמעתא דמוקי טעמא דר"ש בהולכה זוטרתא] ולמימר דלאו הולכה היא ואע"פ שאי אפשר לבעלה לזו לאו עבודה היא: אלא הטאת העוף. דקיימא לן בפ' קדשי קדשים (לקמן דף סה), דפסל בה מחשבה בהואת דמה שהוא עיקר עבודתה דכתיב שם פייקרא הן והזה מדם החטאת על קיר וגו׳ שאיחזה בגופה ומתיז דמה לקיר והך התזה הולכה זוטרתי היא וכיון דטעמא לר"ש משום דהולכה זוערא לא פסל בה מחשבה היכי פסל ח בהך: אי דחשיב עליה מקמי דליפוק דם. דהיינו בהתותה: הא אמרם לא כלום היא. דהא הולכה זוטרתי היא: ואי בתר שנעקר הדם. וניתו מן הנואר חשיב: הא איתעבידא מלוומיה. דקס"ד מכי נפק דם גמרה לה עבודת הואתה ואע"ג דלא מטא דם למזבח אא"ב בהולכה רבתי פליגי וטעמא דר"ש משום דאפשר לבטלה הוא הא דחטאת יה אי אפשר לבטלה אלא אי אמרת (מ) משום טעם דלאו הולכה היא ובשלא ברגל פליגי היכי פסלה בהך הלא אין כאן מחשבה אלא בהולכה שלא ברגל ולר׳ יוחנן דאמר לעיל [יד:] הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה [ולא פסיל בה מחשבה] ליכא למיפרך מהא דכי אמר ר׳ יוחנן הולכה 🛥 רבתי קאמר שאין דרכה בכך אבל השוחט בלד המובח כו׳ וכן חטאת העוף שנמלקת אלל המובח עיקר הולכתה בכך ומודה בה רבי יוחנן: <mark>ומאי קושיא דלמא מדפריש.</mark> דם דפסק לה הולכה מתחלת הזאה וישנה להיאה עד דמטי למזבח וחיילא עלה המחשבה: דהא ב**עא** מיניה כו' היה מום. בחטאת העוף או בחטאות הפנימיות: מהו. מי הויא עבודה בבעל מום ופסולה או לא דאיכא למימר מכי פריש דם גמרה לה: וא"ל פסולה מ"ט והוה. דחטאת העוף או דחטאות הפנימיות דכתיב בהן הואה והוה ונתן בעינן הואה דומיא דנתן דגבי הדדי כתיבי והזה מן הדם וגו' ונתן הכהן מן הדם על קרנות וגו' וויקרא דן אלמא ישנה להזאה עד שיגיע למזבח: היינו חוכא. הא דמחכו במערבא משום דקשיא להו הכי: ובהולכה רבחי לא פליגי והא כי פליגי כו'. דהא דקתני כו אפשר שלא בהילוך ש"מ בדהילוך עסקינן וטעם כאו משום שאפשר לבטלה הוא והא מיהא כבו לא ביטל: **אלא בהולכה זוטרחי כ"ע לא פליגי דפסולה** גרסינן. וטעמא משום דא״א לבטל. ומאן דגריס דלא פסלה טעמא משום דלאו כלום היא ואין שם הולכה עליה אלא כולה צורך זריקה היא והא לא הוה בדעמיה למחשב אזריקה אלא אהולכה ולא חשיב מידי ופסול דמטאת העוף כדאוקי מדפרים ועד דמטא למזבח ומשום מחשבת הזאה ולא משום מחשבת הולכה: **הולילו זר.** ברגל ביו והחזירו כהן שהעבודה עליו מוטלת וחזר והוליכו בין כשר והא דתניא לעיל [יד.] זר ואונן בהולכה פסול כשלא הוחזרה: אפשר לתקונה. להולכת פסול ולא דמיא לשאר עבודות דאילו שחיטה וקבלה וזריקה מאחר שנעשו בפסול אי אפשר לחזור ולעשותן בהכשר. וא״ת קבלה נמי יש לתקן כגון שלא קבל הפסול כל הדם ויכול כשר לחזור ולקבל ההיא ודאי כשרה ובפ׳ שלישי (לקמן דף לב.) מנן לה אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויקבל וכן בזריקה: הכי גרסינן **הוליכו כהן** והחזירו וחור והוליכו זר: אמר רב שימי לדברי המכשיר. בהוליכו זר והחזירו כהן וחזר והוליכו: פוסל בהו. כיון דהתם מ"ט מכשיר דאזיל בתר בתרייתא ה"ו זיל בתר בתרייתא: לדברי הפוסל. דאזיל בתר הולכה קמייתא מכשיר כיו דאזיל בתר קמייתא (⁽²⁾: אף לדברי הפוסל. [שם] פוסל כאן דהא זריך לאמטוייה [מאחר שנתרחק זריך לחזור ולהביאו לזד מזבח נמצא דהולכה אחרונה לזורך ככל ההולכות]:

נמיל (מעט) [המעט] ספלה בה מחשבה דמאי אמרת הא אפשר לבטלה ולעשות בהושטה גם כי יעשה בהושטה ספלה בה מחשבה דהולכה שלא ברגל בנון הושטה שמה הילכה למיפסל בה מחשבה ור"ש מכשיר מחשבה בהילוך זה [פיון] האפשר לבטלה ולעשות בהושטה שלאי היה עושה הושטה שפיר קיים מלות הולכה שאינו לריך לחזור ולעשותה וגם לא היו מיסקל ביה מחשבה דלאו עבודה חשובה היא למיסקל בה מחשבה. וקס"ד השת א דמתני ה"ק אסשר שלא ברגל כילד כלותר כילד אמריון אפשר שלא ביטלך, היה שומט בלד המובח והלך מעט דהא אסשר לבטלה ע"י הושטה (מחדיים). דא איתעבידא בוצותה. אפשר לחקנה. בין שעשאה זר בין שעשאה כהן ⁽¹⁾ אמרינן דאין הולכה ופסולה דהא נעשית שלא כהלכתה מיהו יש לה תקנה להחזירה לאחוריה ולחזור להוליך ברגל או אין לה תקנה: יחזיר לכשר. אלמא אפשר לתקנה: ונהי נמי נמי כו'. כלומר ואי נמי מפרשת לה (ד) דבכשר זו

ראשון [שיוליך] ללד המובח קאמר וכל שכן חו דשמעת דהולכת כשר קמא דהואי שלא ברגל כשרה היא מכל מקום ש"מ דכשרה ע"י תקנה: איפסלא. בהולכת כשר ראשונה שו: מי סברת דקאי זר גואי. לכד המובח שהקריב הרחשון ז בהושטתו לנד המזבח: דקאי זר בראי. (ה) וכשר שהושיטה לו הרחיקה מן המובח הלכך לאו הולכה הואי לפסול וכי או פשטינן יחזור כשר ויטלנו וזר מעשה אינטבא הוא דעבד דליכא הושטת יד המקרבתו למזבח: פסלה ים. ואפילו עשאה כהן פוסלת הדם וההיא דפסחים בדניידי וכדשנינן: נשפך מן הכלי על הרלפה ואספו כשר. הואיל ונתקבל בכלי. משנה היא בפ׳ שלישי בכל הפסולים [לקתן לב.] קס"ד כשנשפך ונתפשט ברלפה נתקרב ללד המזבח וקתני כשר ונהי נמי דאמרת להחזירו לאחוריו ולחזור דלריך ולהוליך ברגל מ"מ בתקנתא סגי לה: כשיצה לחוץ. כשנשפך לה נתפשט ללד המובח אלא נתפשט להלן מן המזבח ונתרחק: ופרכינן לבראי נפיק לגואי לא עייל. בתמיה וכי אפשר לדם ללול שישפך ולא יתפשט לכל לדדין: במקום מדרון. ומשופע חוץ למזבח: בגומה. שעומד במקומו ולה נתפשט: הי נמי בסמיכה. דם עבה וקרוב לקרוש: באידך פירקין. בפ׳ שני: נשפד על הרלפה. מלוחר בהמה ולא נחקבל (ו) בכלי: לפלוג בדידיה. בההיא דפרק שלישי דאיירי בקבלת כלי נפלוג בה חילוק לפסול שפעמים שאף מן הכלי לרנפה פסול יו אלא מדלא אשכח פסול אלא מצואר בהמה ש"מ נשפך מן הכלי לא שנא נפק לבראי ול"ש עייל לגואי כשר: מיובתה. דעולה: מחלוקת ר' שמעון ורבנן. דמתני׳ היא אי הויא עבודה אי לא לרבי שמעון לא הויא עבודה

לקמן לב., כ) לקמן לב. יומא
 מח., ג) לקמן כה. יומא מח.
 ירושי יומא פ"ה ה"א, ד) [עי יומא מוגר למלך פ"א חמל: פה"מ הלי
 כ"ג, ופ"א הלכה א], כ) כדאימת לי יומל דף נו.

הגהות הב"ח

(d) גפ' מדפרים דם ועד דמעול:
(ב) שם ל פליני (דלה ספלה)
מלימ. ונ"ב ק"א דפסלא:
(ג) רש"י ז"ה למשר וכי כקו
דאמרת דאינה הולכה:
(ג) רש"י ז"ה למשר וכי כקו
מפרשת לה דלכשר אחד של
דר ב"ה ולכשר אחד של
דר בשמעת מינה דהולנת
בד המזבה קאמר דיחזור
הכשר: (ו) ד"ה דקלף וכי
נמפן (כ) ד"ה דקלף וכי
נתפשט בכלפה ונתקרב:
נתפשט בכלפה ונתקרב:
מס"ד: (ז) ד"ה הל אלמענידל
משום דללה הולכה: (צ) ד"ה
משום דללה הולכה: (צ) ד"ה
משום דללה הולכה: (צ) ד"ה
ד"ד לברת המולל ברת המינול ברת המ

גליון הש"ם

גמ' ואיכפל תנא. שנת ה ע"ח:

מוסף רש"י

ואיכפל תנא וכרי. נמעסק המנא וטרמ להורות לנו הלכה נדבר שלינו מלוי כו' (בן פרש"י בב"מ מה) איכפל. טרא (מנחות יב:) בני רבי חייא. יהודה ומזקיה שמן (ע"ז מה.):

שינויי נוסחאות

א] דפסלה (כי"מ (בשני הפעמים) ומ"כ). וככי"ל ליתל מיכה זו כלל: וחדם, ובכייל ניתק תינה זו כנג: בן דפסיל (שית): ג] הא איתעבידא מצוחו (שית). וביה ברשים: דן בכייע וכייל דפסלה, ועי רש"י: הן מיכות בהן וחזר והוליכו ליתל בכייע. וני כייל הוליכו זר והחזירו וני כייל הוליכו זר והחזירו ותזר הוליכו הוליכו זר והחזירה ותזרה וותזר הוליכו כהן: ז] ככייל פוסל, וכן כפתון, וכ"ה ככש" וכש"מ: ז] דבכשר אחר של צד המזבח קאמר ("ש"מ וצ"ק), ועי בישורו בס" טה"ק: הן וכ"ש בישורו בס" טה"ק: הן וכ"ש ימותו בס' עס"ק. הן וכ"ש דשמעת מינה (ש"מ). וכל"ק מוחק כ"ש דשמעת, וגלים והולכת כשר קמא כו'. ובס' עולת שלמה הגיה וכל שכן דאי שמעת כו'. ור"ל דלה מיבעת א נימא דפי׳ דמתני׳ יחזיר לכשר היינו כשר בתרא. דפשיטא דכשר אף בלא מקנה, אלא אפיי אי ניתא אף בלא מקנה, אלא אפיי אי ניתא דיחזיר לכשר היינו כשר קתא ת"ת ש"ת דכשרה ע"י מקנה, עכ"ל: מ] ל"ל ראשון (*ש"מ) עכ"ל. בן כ"ל האשון ("""").

"ן הראשון את הדם ("ש"מ).

"א] ניא לכן (נליון): יבן ל"ל

פסולה (ש"מ). אכל בס' טס"ק כ"

שבמכוון שינה רש"י מלשון

הגנולא, עש"ב: יגן בש"מ נוסף וליתני הכי בד"א דאם נתן בכלי כשר כשיצא לחוץ אבל נכנס לפנים פסול: יד] דקתני (כ"י, ד"ו): מו ברגל קאמר (כי״י, ד״ו): מו] ברגל קאמר (*ש״מ): מו] דבשוחט רחוק מן המזבח נמי כו' (ש"מ): יו] פסיל בה כהן כל"ל (ש"מ). נ"א בה כאן בה כהן כנית (שינו) ליתובה כאן (ציק): יהן דחטאת העוף (*שימ): ישן בהולכה (*שימ): ב] דהא קתני אבל אפשר (שימ, דיו). ("ל הא מדקתני (כי"י): בא] וטעמא (כי״ים: בב] ורבנן באן וטעמא (ב"י). כבן וו בן, ס"ל הא מיהא כלי"((צ"ק, ק"ק, נ"ל והאי מיהא לא ביטל (כי"פ, ד"ח. וכ"ג בס" טה"ק עש"ב: בגן ברגל הס"ל ומה"ד והחזירו שלימה (צ'ק). ובטה"ק הקשה ע"ז, וגר' בענון לחלר ע"ש: בהן נ"ל בהולכה רבתי פליגי (גליוו): כבן ליה איך פסלה בה מחשבה אי כל"ל (ש"ח: לן ל"ל דפשיטא ליה (ש"מ וצ"ק). וכל"ק מוסיף דעד דמטי למזבח לא

מוסףף דעד דמטי המדבוי הא אתעביד כו': לא] מצותו דמתב וודקו בני אחרן על המדםה (mm; לב] נש"מ נוסף דאמרינן פעמים שלא היה נוגע בה: לג] נה' דלרין להוסיף כלן מ"מ ש"מ דכשרה ע"י תקנה דאי ס"ד כו': לד] כו' הא אפסלא בהולכה שעשה כבר, נהי דאיירינן כו' כולנ"ל (עפיי תוס": לה] הקטע המוקף עשלוהו בד' וילנל דינור בפנ"ע וליינו בסופו מהר"ף. וככ"י לימל: לון גירסת הספרים שלפיניו 'ליקוע לפונה בור' (גידון):